

Drobnosti.

Silvio Pellico in Ljubljana. Slavni laški pesnik Silvio Pellico (r. 1789, u. 1854) je znan Slovencem po nekaterih prevodih kakor: Francesca da Rimini, Tomasso Moro in Dei doveri degli uomini. Kot političen zločinec je bil obsojen l. 1820. v ječo. L. 1830 ga je cesar pomilostil. Te žalostne dneve opisuje v knjigi „Le mie prigioni“ (Moje ječe) tako mično in zanimivo, da so le redke knjige, ki bi bolj ogrevale bralčevo srce. Njegova glavna ječa je bila na Spielbergu na Moravskem. Ko se je iz Italije peljal na Moravsko, bil je nekoliko časa tudi na ljubljanskem Gradu. Spomin na ljubljanski Grad nam slika:

„Na večer našega prihoda v Ljubljano in prihodnji dan je prišel povasovat k nam neki gospod, katerega so imenovali mestnega tajnika, če sem prav umel. Bil je olikan in je govoril s čustvom in dostojno o veri. Mislil sem, ni-li duhovnik, zakaj v Germaniji se nosijo duhovniki kakor svetni ljudje. Imel je odkritosrčen pogled, ki vzbuja spoštovanje; obžalujem, da se nisem bolje seznanil z njim, in da sem pozabil v brezmiselnosti njegovo ime.“ (Silvio Pellico: Le mie prigioni, gl. 50.) v. s.

Bacili na bankovcih so na novo spoznani in jako nevarni gostje; o njih piše o. Wiesbauer T. J. v listu: „Natur und Offenbarung“. Dva španska poznavalca gljiv sta preiskovala gljive na raznih bankovcih, posebno one, ki se nahajajo na otoku Kubi. Najprej so budili pozornost stari obrabljeni bankovci, ki so težji od novejših. Začuditi se pa moramo, če čujemo, koliko gljivic se nahaja na teh bankovcih. Na jednom samem bankovcu so našli 19000 mikrob. Neka vrsta teh gljivic provzroča posebno hitro gnilobo. Ta gljiva utegne škodovati, če pride na odprte rane. Razven te vrste so našli španski učenjaki še osem drugih vrst, ki provzročajo druge bolezni: jetiko, davico, šen itd. Nevarno je torej bankovce držati z ustnicami ali z zobmi. Kako koristno je torej roke umiti si vselej pred jedjo!

Učenjaki v Koreji. Evropeci se radi hvajajo, da prinašajo omiko in vedo drugim narodom in jih s tem rešujejo divjaštva. Vendar se primeri včasih, da ravno tisti narodi, katere imamo za najbolj neomikane, cenijo omiko bolj nego Evropeci. „Missye Katolickie“ so prinesle zanimiv opis prebivalcev na polotoku Koreji v vshodni Aziji, iz katerega posnamemo to-le črtico o časti, katero skazujejo Korejci vedi:

Okoli svetišč je navadno več hiš, v katerih prebivajo samo taki, ki se pečajo z višjim modroslovjem. Število teh učenjakov je veliko, ki zapusté hrupno življenje in se zapró v svoje sobe,

da jih nikdo ne moti pri učenju. Razne izkušnje iz modroslovja, pesništva, zgodovine in kitajskega jezika sme tam delati vsak človek, le mesarji in usnarji ne, kot ljudje najnižje vrste. Čim več izkušenj ima kdo, tim višje je dostojanstvo njegovo, in tem višjo državno službo lahko doseže. Zato se lahko reče, da le, kdor več zna, uživa tudi večjo čast v Koreji.

Z učenostjo se doseže v Koreji tudi plemstvo, katero pa ni dedno. Ako si je oče pridobil plemstvo, mora njegov sin tudi delati dotične izkušnje; ako jih ne naredi, izgubi plemstvo. Učenjake, ki so dovršili najtežavnejše izkušnje, spoštujejo mestni prebivalci tako, da so srečni, če jih morejo sprejeti v svojem mestu. Takrat postavijo pred mestnimi vrati visok drog, na katerega obesijo velikanskega lesenega zmaja, tako, da se od daleč vidi, kakor bi letel. Sicer je to čudna čast, a čast je vendarle. Mestno prebivalstvo jim tudi vse zaupa. Često pridejo k takemu možu, da naj poravnajo prepire med njimi, in brez ugovora se udadó njegovemu izreku.

Ali ne bi bilo za marsikaterega evropskega učenjaka dobro, da bi bil rojen v Koreji med Kitajci?

Fotografične razstave. Poslednji čas prirejajo fotografične razstave s posebnim navdušenjem. Ko se je končala razstava v Solnogradu, začela se je že v Hamburgu, in ko niti ta še ni bila zaključena, pričela se je zopet v Parizu. S prvim majnikom tega leta pa se bode priredila v Milanu. Vse te razstave imajo namen: vspodbujati ljubitelje te umetnosti k delu in napredku, občinstvu pa likati vkus ter vzbujati zanimanje za fotografije. Kakor razvidimo iz seznamka fotografične razstave v Hamburgu, udeležilo se je je 458 amateurjev (ljubiteljev) iz vseh delov sveta, med njimi 24 iz Avstro-Ogerske, in med temi, žal, samo jeden Slovenec (S. Magolič iz Celja), dasi se nahaja med nami že lepo število spretnih amateurjev, a lepa domovina naša ponuja jim tudi obilo slikovitih krajev. Pogoji vsprejetju pa so tudi jako ugodni, zakaj zahteva se samo umetniška in tehnična dovršenost slik, prostor pa je brezplačen. — Želeti bi bilo, da se tudi v kranjski deželni razstavi priredi oddelek za fotografijo, katere, tako vsaj upamo, bi se udeležilo lepo število naših amateurjev. Tu bi imeli najlepšo priliko spoznavati se med seboj ter vzbuditi v občinstvu zanimanje za fotografijo.

Družina. Kaj je družina? Na to odgovarjam s tem, da se oziram najprej na Boga. Tri osebe so jedno samo bistvo. Od vekomaj so neločljiva, najpopolnejša jednota, pa vendar so osebe in se resnično ločijo med seboj. Tu je Oče, tu je Sin, tu je Sveti Duh. Oče je sam

